

Dubbelinterview met Pieter Gaudesaboos en Elvis Peeters

Sun Mee Cattrysse

"Een hart, daar begon het mee."

Van het eerste tot het laatste woord, van de eerste tot de laatste tekening, klopte het mijne mee. Dit "Klein verhaal met een hart" wordt op 6 maart in de Kopergietery te Gent voorgesteld door uitgeverij Lannoo en bezieler van het boek, Pieter Gaudesaboos, illustrator-verteller én adoptievader van twee dochters. Elvis Peeters leest voor en vertolkt de stem van een immer liefhebbende moeder, een moeder met een hart die een keuze moet maken die eigenlijk geen keuze is.

De titel van het boek kon even goed geweest zijn "Klein verhaal recht uit het hart", of "Klein verhaal goed voor het hart", want dat is het boek... hartverwarmend.

Achter dit verhaal moeten wel heel bijzondere en gevoelige mensen schuilen.

Ik sprak met Pieter en Elvis Peeters en de puzzel viel helemaal in elkaar.

Ze deelden met heel veel openheid de liefde voor hun vak, voor hun kinderen en voor dit tedere en liefdevolle prentenboek.

Kunnen jullie zichzelf even voorstellen?

Pieter: Mijn naam is Pieter Gaudesaboos. Ik ben illustrator en verteller en maak al vijftien jaar kinderboeken, heel diverse kinderboeken. Van eenvoudige boeken tot moeilijkere boeken die heel gelaagd zijn voor een iets oudere leeftijd. Ik ben vader van twee adoptiedochters en dat is onmiddellijk ook een beetje de aanleiding voor de creatie van dit boek. Ik wou heel graag iets maken rond het thema adoptie.

Jos: Wij zijn een schrijversduo. Wij zijn allebei gebeten door de literaire microbe. Ons eerste toneelstuk hebben wij samen geschreven. Aanvankelijk was dit een opdracht voor mij, maar wij zijn daar samen aan begonnen. Aangezien dat heel goed meeviel, zijn we samen blijven schrijven. Eigenlijk hebben we er nog niet aan gedacht iets apart uit te geven omdat het zo goed werkt samen.

Wij zijn dus een organisch gegroeid schrijvend koppel.

Hoe is het idee voor dit boek verder gerijpt?

Pieter: Het idee is ontstaan na de adoptie van onze eerste dochter en is uiteindelijk een lang proces geweest. Mijn idee was aanvankelijk een prentenboek te maken voor heel erg jonge kinderen van vier à vijf jaar. Een boek dat geadopteerde kinderen zouden kunnen meenemen naar school ter ondersteuning om over adoptie te praten.

Ik ben researchwerk gaan doen en al heel snel werd duidelijk dat het voor zo'n jonge leeftijd een duidelijk zwart-wit-verhaal moest worden. Je moet erin tonen dat er een personage is dat haar kindje afstaat ter adoptie, met een duidelijke reden en liefst een happy end.

Rond dat moment hadden wij een gesprek met de moeder van onze oudste dochter en zaten we in een procedure voor een tweede adoptie.

Wat me toen duidelijk werd, is dat een adoptieverhaal veel gecompliceerder is, absoluut niet zwart-wit én dat elke moeder haar eigen verhaal heeft.

Tijdens die research ontdekte ik ook dat er al heel wat prentenboeken bestaan tot de leeftijd van zes jaar. Er was een soort leemte tussen de prentenboeken en de tekstboeken voor de jeugd. Ik vond het een beetje jammer dat er geen prentenboeken bestaan voor een iets oudere leeftijd en volwassenen waarbij het thema adoptie net iets genuanceerder wordt uitgelegd, met iets meer tinten grijs. Zo is het idee geleidelijk geëvolueerd van een prentenboek voor heel erg jonge kinderen naar een prentenboek voor oudere kinderen.

Zoals ik reeds vertelde, is het boek een proces geweest van jaren. Ik was er mee bezig, maar omdat er twee adopties op onze weg kwamen, zaten we er middenin en kwam het

soms wel heel erg dichtbij. Af en toe heb ik daar afstand van moeten nemen. Maar daardoor is het boek geworden wat het nu is.

Waarom koos je het perspectief van de moeder?

Pieter: Van bij het begin wou ik een verhaal vertellen vanuit het perspectief van de moeder. Er bestaan al heel veel boeken vanuit het standpunt van de adoptieouders, ook vanuit het geadopteerde kind, maar nog niet vanuit de moeder.

In mijn eerste versie was het een heel erg donker boek. Ik was vertrokken vanuit een mensenfiguur dat bevalt en dan naar het ziekenhuis gaat. Maar het werd zo zwaar, te donker en deprimerend. Ik liep vast aan de praktische kant van zodra je naar een ziekenhuis gaat, dan zit je met adoptiediensten enzovoort. Ik wou heel stellig geen "How to adopt-boek" maken, maar ik wou een gevoelig boek maken waar de emoties van de moeder primeerden. Vanaf het moment dat ik bedacht dat ik er een soort fabel van zou maken waarin een mierenmoeder de hoofdrol speelt, ging alles in stroomversnelling. Plots viel die puzzel helemaal in elkaar. Als mensen het boek nog niet kennen en ze doorbladeren het, is het zeer licht, vrolijk en toegankelijk waardoor iedereen er begint in te lezen en pas geleidelijk merkt dat er iets aan de hand is. Hierdoor mist het zijn effect niet. Mocht het een donkerzwart boek geweest zijn over adoptie, zou niemand geneigd zijn het boek te lezen. Nu is het een boek over liefde, onvoorwaardelijke liefde waardoor het toegankelijker wordt, over het thema van adoptie heen.

Waarom de keuze van de mierenmoeder?

Pieter: De keuze van de mieren is ontstaan omdat je rode en zwarte mieren hebt. Ik dacht, als ik de moeder rood maak, en het adoptiegezin zwart, dan is het onmiddellijk visueel duidelijk.

Ook het ei klopte helemaal in het beeld. Eerst is het eitje te negeren, maar het wordt steeds groter en groter waardoor het een last wordt waaronder ze gebukt gaat. Het idee van de mierenmoeder heeft eigenlijk al mijn problemen opgelost.

Wat ook een voordeel was van de mieren is dat ze niet duidelijk man of vrouw zijn. Ik heb wat gespeeld met hoofddekseksels, maar ik laat het geslacht in het midden.

Hoe hebben jullie zich ingeleefd in het perspectief van haar?

Pieter: Ik kende een paar verhalen van geboortemoeders en wij ontmoetten de moeder van onze oudste dochter waardoor je plots een veel genuanceerder beeld krijgt.

Wat me triggerde waren de goedbedoelde commentaren die je vaak krijgt op familiefeesten.

Mensen die bijvoorbeeld zeggen "Zo mooi dat je dat doet adoptie. Ik kan me als moeder niet inbeelden dat je zoiets doet als je kind afstaan." Maar als je dan de moeder ontmoet hebt, kijk je er toch wel op een heel andere manier tegenaan. Wij kunnen ons dat moeilijk voorstellen vanuit onze geprivilegieerde omgeving. Zij zouden niet anders willen dan dat kind houden, maar heel vaak is het een keuze die geen keuze is. Zij zouden niets liever willen dan te kunnen kiezen, maar ze kunnen heel vaak niet kiezen. Ze zitten vast in hun situatie.

Daarom vond ik het interessant om eens dat aspect te tonen.

Wanneer wij in voorbereidingsfase zaten naar de adoptie, werd ons een stelling voorgehouden: "De grootste daad van moederliefde is het wegschenken van haar kind." Uiteraard is dit een controversiële uitspraak waar je lang kan over discussiëren, maar die stelling is wel een beetje mijn uitgangspunt geweest.

In de tekeningen heb ik geprobeerd een sfeer te scheppen waarin je duidelijk voelt dat er in het dagelijkse leven weinig ruimte is voor een kind, hoe graag ze het ook zou willen.

Ik wou heel duidelijk laten zien dat het geen gemakkelijksoplossing is. Zo zou ze kunnen kiezen voor haar eigen geluk, namelijk het kind houden, wetende dat het kind

dan in een vicieuze cirkel zou terechtkomen van armoede en kansloosheid. Of ze kiest voor haar kind, staat het af en kwelt zichzelf de rest van haar leven met een levenslang gemis. Als je het op die manier bekijkt, is dat wel het mooiste wat ze kan doen. Dit wou ik heel duidelijk tonen aan mensen die buiten een adoptieproces staan. Het is geen keuze.

Jos: Wij hebben vooral steun gekregen van Steunpunt Adoptie.

Nicole: We hadden met hen een gesprek over de geef-moeders. Hoe zij zich voelen. En we bekeken ook verschillende documentaires met getuigenissen.

Jos: We vonden het belangrijk te weten wat die vrouwen zelf vertellen. We willen niet zomaar "out of the blue" schrijven, maar iets dat gelinkt is met de realiteit.

Wij hebben vooral geschreven vanuit de liefdevolle verwachting van een kind en de intrinsieke band die er altijd zal blijven bestaan tussen moeder en kind.

Nicole: Het woord "geef-moeder" zegt het ook. Het is niet "achterlaat-moeder".

Ik vind dat heel erg mooi omdat je het onmiddellijk in een andere context plaatst. In alle documentaires die we gezien hebben, gaat het steeds om andere verhalen, maar wat opviel was dat er toch één gemeenschappelijk gevoel was. Zodra je een kind op de wereld hebt gebracht, is dat kind er ergens en dat blijft altijd, voor de rest van je leven.

Pieter, de ontmoeting met de moeder van je oudste dochter? Heeft dat jouw visie veranderd?

Pieter: Het heeft me zeker en vast geholpen omdat je het ook ziet. Het is heel erg confronterend als je aan tafel zit met een vrouw die niet zo heel erg anders is dan jij. Ik stel me dan voor hoe ik zou opgegroeid zijn waar zij is opgegroeid. Het is iemand zoals jij en ik, maar met de pech dat ze niet de kansen kreeg die ik kreeg.

Wat was het moeilijkste aan dit schrijfproces?

Pieter: Het moeilijkste was om niet in clichés te vervallen. Het is heel erg makkelijk om te zeggen de moeder is arm, het adoptiegezin is heel rijk. Het gaat totaal niet over geld, maar over tijd, ruimte en mogelijkheden.

In begin was het huis ook iets groter en chiquer en dat soort clichés heb ik eruit gehaald.

Wat heeft het tekenproces voor jou betekent en hoe verloopt zo'n proces?

Pieter: Het bedenken zelf is het meest intense, maar ergens ook wel louterend. Dat zijn al je emoties die je probeert vorm te geven. Het moment dat je dan effectief begin te tekenen, zit je in een andere modus, zonder afbreuk te doen aan het emotionele. Dan zit je in een technische modus waar je als illustrator op zoek gaat naar mooie en krachtige beelden. Als je na enige tijd het resultaat bekijkt, voel je het weer allemaal in al zijn intensiteit. Tijdens mijn maakproces toon ik het aan niemand. Wat voor mij dan altijd heel verrassend werkt, is de reactie van derden. Zo was mijn vriend de eerste keer enorm geëmotioneerd en dan schrik je omdat je net uit die technische modus komt. Hetzelfde effect was er bij de schrijvers en de uitgeefster.

Het doet me wel wat als anderen zeggen ontroerd te zijn. Ik heb dat bij heel wat verschillende boeken wanneer ik wat afstand heb genomen, dat je het na jaren herleest als buitenstaander en dan weer de emoties beter voelt.

In welke mate was dit boek anders dan je andere boeken?

Pieter: Ik denk dat ik twee soorten boeken maak. Ik denk dat ik heel vrolijke en zotte boeken maak. Die boeken vinden hun eigen weg. Maar ik heb ook al een aantal boeken gemaakt over moeilijke thema's en dan weet je dat het een moeilijkere weg zal zijn. Zulke boeken hangen veel meer af van goeie recensies, prijzen of iemand die het boek tipt. Dat boek kan dan voor hetzelfde geld verdwijnen in een boekenwinkel onderaan de stapel. Maar het kan ook een boek worden dat net bovenaan komt te liggen.

Aangezien dit een boek is dat over adoptie gaat, is dit wel het meest persoonlijke dat ik ooit gemaakt heb. Ik heb wel al boeken gemaakt over de dood, over afscheid nemen, maar adoptie is toch net iets intiemer. Mijn boeken zijn een beetje als mijn kindjes, maar dit boek is een kindje waarvan ik hoop dat het met de juiste zorg zijn plekje zal veroveren.

Heb je het boek al getoond aan je kinderen?

Pieter: Ze hebben het nog niet gezien. Leah is vijf, maar ik zou het heel graag voorlezen aan haar. Ik denk dat ze het wel zou begrijpen, maar ze zit net op een tussenleeftijd waarop ze zich nog niet zo veel vragen stelt. Het boekje ligt bij ons thuis en in elk boek kan ze kijken. Ze heeft er zelf nog niet naar gevraagd.

Zie jij het boek als een cadeau aan je kinderen?

Pieter: Ik stel me voor dat adoptie nu of adoptie een aantal jaren geleden heel veel geëvolueerd is, alleen al in heel de voorbereidingsfase zie ik dat. Tegenwoordig wordt er heel erg zorgzaam omgegaan met de rol van de moeder. We praten er ook heel veel over. Zo heeft ze een koffertje met dingen die ze aan haar moeder wil tonen. De moeder is dus heel erg aanwezig bij ons en is allesbehalve verborgen. Het is in alle openheid en soms stelt ze vragen of kan ze op een fotoboekje terugvallen waar haar moeder ook in staat. Ik zie het bijna meer omgekeerd. Als zij ooit haar moeder ontmoet, zou zij het boek aan haar moeder cadeau kunnen geven. Of ik. Voor mij is het eigenlijk wel een boek aan de moeders.

Op welk moment werden de schrijvers bij het verhaal betrokken?

Pieter: Ik heb het verhaal eigenlijk getekend en bedacht als een filmpje in mijn hoofd, als een soort storyboard. De schrijvers zijn er dus eigenlijk pas op het laatste bij gekomen. Het boek was klaar, maar omdat het thema heel erg moeilijk is, was het niet evident om schrijvers te vinden. Het is een lange zoektocht geweest. Bij Elvis Peeters had ik onmiddellijk het gevoel dat ze begrepen wat ik bedoelde en dat het niet de bedoeling was uitleg te schrijven bij de tekeningen, maar breder te gaan. Zij voelden duidelijk dat het een boek is dat gaat over adoptie, maar ook over onvoorwaardelijke liefde, afscheid nemen en een levenslang gemis. Ik wou dat elke zin op zich zou staan, zonder één woord te veel, zonder franjes, uitgepuurd en gepolierd. Ik kende Elvis Peeters van hun werk en ik wist dat zij dat kunnen. Die samenwerking is heel vlot gegaan. We hadden allemaal, inclusief de uitgeverij, het gevoel dat het een puzzel was die in elkaar paste.

Nicole: Wij kenden Pieter wel van naam en van zijn werk, maar niet persoonlijk. Uiteindelijk is het de uitgeverij die ons heeft samengebracht.

Pieter had een zeventigtal tekeningen gemaakt en de uitgeverij vond dat er tekst bij de tekeningen moest. Omwille van onze stijl heeft de uitgeverij ons uiteindelijk aan elkaar voorgesteld.

Ik moet eerlijk toegeven dat ik in het begin heel erg sceptisch stond ten aanzien van het onderwerp. Maar uiteindelijk zijn we samen gekomen en in dat gesprek kregen we echt wel het gevoel dat we inhoudelijk ons ding mochten doen.

Jos: Er werd niet verwacht dat we bij elke tekening uitleg moesten geven. Wij hebben niet alleen een grote vrijheid gekregen, maar vooral een groot vertrouwen en dat heeft ons helemaal overtuigd om in het project te stappen.

Nicole: Uiteindelijk ben ik heel blij dat we het gedaan hebben.

Nicole, waar zat jouw scepsis vooral?

Nicole: Het idee dat we in een wereld leven waarin er nog steeds vrouwen zijn die door omstandigheden genoodzaakt zijn om hun kind weg te geven, vind ik hartverscheurend.

Ik vond het heel erg moeilijk daar iets mee te doen. Ik beeld me dan in, "stel ik ben zwanger en ik kan dit niet". Op zo'n moment vraag ik me af of er niet iets grondig mis is met onze samenleving.

Adoptie wordt meestal van een andere kant bekeken en vaak is dat een heel fijn verhaal over mensen die heel graag kinderen willen en dat dankzij adoptie kunnen.

Maar als ik mij in de plaats van die moeders stel, vind ik dat heel moeilijk. Het deed me ook denken aan de IS-moeders waar onze politici zo mee worstelen. Er was een moeder die zei dat het beter was haar kinderen mee te geven om hen een betere toekomst te gunnen. Dan stel ik me de vraag waar we mee bezig zijn.

Ik word daar kwaad om. Pieter heeft ons het vertrouwen gegeven dat ik die kwaadheid gerust mocht mee nemen.

Het was een beetje een omgekeerd schrijfproces.

Pieter: Ik denk dat ik als schrijver dezelfde terughoudendheid zou hebben. Het was iets dat al bijna af leek en bovendien zijn zij heel erg maatschappijkritisch ingesteld. Ik vond het heel mooi hoe Nicole haar verontwaardiging over het feit dat adoptie nog steeds bestaat kon verweven. Het mooie is dat de woorden een extra toevoeging geven aan het verhaal.

Hoe zijn jullie aan de slag gegaan met de tekeningen van Pieter?

Nicole: Eigenlijk hebben wij niet per tekening gewerkt. Op een gegeven moment hebben we zelfs de tekeningen even losgelaten om er niet in vast te lopen. Wij hebben nog nooit eerder op deze manier gewerkt. Meestal schrijven wij een tekst en gaat het dan naar een illustrator. Nu was het omgekeerd.

Jos: Nu kregen wij 72 tekeningen. We hebben de tekeningen bekeken en hebben er over gediscussieerd. We hebben ons ingeprent wat er gebeurt en ons afgevraagd hoe het zou zijn voor die mierenmoeder met haar ei. We zijn beginnen schrijven met de tekeningen in ons achterhoofd.

Nicole: Hetgeen wij als tekst hebben gemaakt, is geen uitleg bij de tekeningen, maar is wat er omgaat in het hoofd van die mierenmoeder. De tekeningen hebben een eigen verhaallijn en de tekst is een gedachtegang.

Jos: Eigenlijk hebben we het een beetje bekeken als de voice-over in een film. Het zou ook een brief kunnen zijn die zij ondertussen aan het schrijven is. Er zijn een aantal raakpunten, maar zonder dat het expliciet is.

Nicole: We hebben daarom nooit vastgezeten op één tekening. Af en toe hebben we de tekeningen echt opzij gelegd om vlot de tekst te kunnen schrijven om daarna alles weer samen te voegen.

Hoe verloopt jullie samenwerking onderling?

Jos: Eigenlijk schrijven wij alles door elkaar. Iemand schrijft iets, de ander herleest en herschrijft. We puzzelen met elkaars teksten en woorden.

We verbeteren elkaar en onze uitgesproken taal is eigen. Als we iets kunnen zeggen in drie woorden, gaan we er geen vier gebruiken. Dat is onze sterkte.

Heb je het gevoel een boodschap te willen mee geven?

Pieter: Vooral begrip denk ik. Ik denk dan terug aan de anekdote van de familiefeesten. Het besef dat wij in een bevoorrechte positie zitten waar wij de opties hebben om een plan A te hebben, een plan B, en nog veel meer. Maar dat er ook mensen zijn die niet altijd die keuze hebben.

Dat is een verschil door zelf kinderen te hebben. Ik zou alles verkopen, alles doen om onze kinderen bij ons te kunnen houden. Hoe verschrikkelijk en uitzichtloos moet een situatie dan niet zijn?

Dat was het mooie aan de ontmoeting met de moeder van mijn oudste dochter. Dat was een zeer intelligente vrouw die dat allemaal zo goed begreep. Toen heb ik gedacht "Je moet het maar durven om de confrontatie aan te gaan met de mensen die jouw kind gaan opvoeden."

Was dat een persoonlijke wens van jullie?

Pieter: Wij waren vragende partij en dat maakt het voor ons makkelijker. Soms zit dat in kleine dingen. Zo leest ze bijvoorbeeld heel graag, wij ook en onze dochters ook. Dat is toch mooi dat je kan zeggen "Jouw mama leest ook graag." Ik vind dat makkelijker dan dat je kind een droombeeld maakt.

Heeft het boek jullie visie op adoptie veranderd?

Pieter: Het boek niet. Wel mijn vaderschap, we hebben het nu twee keer ervaren, twee keer op een andere manier. Je gaat het nog meer appreciëren. Voor elke ouder en kind is het een cadeau. Wij voelen het nog meer zo aan omdat we een homokoppel zijn. Ik wou zo graag een gezin, maar had me er al min of meer mee verzoend dat het niet makkelijk zou zijn. Wanneer er dan toch een weg blijkt te zijn...

Jos: Ja, ik had er vroeger nooit zo bij stil gestaan. Je weet wel dat het bestaat en ik ken ook een aantal adoptieouders, maar ik heb het gevoel dat we daar toch iets dichterbij staan nu. Het is een realiteit die bestaat en die hopelijk meer erkenning krijgt in onze samenleving.

Nicole: Zelf heb ik niet het gevoel dat mijn mening over adoptie veranderd is, maar ik voel wel hoe complex het is. Ik blijf het hartverscheurend vinden. Waar ik vooral uit geleerd heb, is uit het gesprek met Steunpunt Adoptie. Uit dat gesprek onthoud ik graag dat er een gezonde en sterk geëvolueerde visie is over adoptie waarbij aandacht is voor de drie partijen.

Jos: Zelfs in de negatieve berichtgeving over adoptie in bepaalde landen, blijft voor mij toch altijd de gedachte overeind dat er altijd een moeder is die haar kind moet missen en omgekeerd. Dat mag je eigenlijk nooit vergeten.

Nicole: Wij zijn geen deskundigen op vlak van adoptie, ook niet na het maken van dit boek. Wij hebben ons vooral proberen in te leven in de personages van het boekje.

Welk soort vader ben jij Pieter?

Ik ben een heel aanwezige en betrokken vader. Ik maak heel veel tijd. Ik denk dat ik over heel veel zaken in het leven twijfel, behalve over het vaderschap. Maar ze zijn natuurlijk nog jong.

Kan je iets over je kinderen vertellen?

Pieter: Ze beginnen vragen te stellen, maar van zodra je een antwoord wil geven, beginnen ze alweer verder te spelen.

Bij ons is het misschien allemaal nog iets duidelijker omdat we een homokoppel zijn. Ze weten dat er ergens een mama is en dat het geen concurrentie is. Voor de moeder van onze oudste dochter maakte het dat net iets makkelijker omdat zij altijd de mama blijft. Daar had ik eigenlijk nooit bij stil gestaan. Tegelijkertijd denk ik dat dat nog een moeilijke zal worden...het besef dat er ook nog ergens een papa in het spel is.

Ze weten dat er een mama is, ze weten dat er twee papa's zijn, maar ze weten niet dat er eigenlijk nog een papa is.

Wat ik wel heel mooi vind, is dat we twee meisjes hebben en dat ze over mekaar spreken als "mijn kleine zus" en "mijn grote zus". Het lijkt zo logisch dat zij onze twee dochters zijn, maar als ik er over begin na te denken, is het als een lotje uit de loterij. Heel vaak zeggen mensen hoe ze op elkaar of op ons lijken en dan moet ik toch een beetje glimlachen.

De kinderen zijn binnenlands geadopteerd, dus je ziet het al veel minder. Het enige dat ze "anders" maakt, is het feit dat ze twee papa's hebben. En ook dat is relatief omdat er in Gent waar zoveel diversiteit is.

Binnenkort wordt je boek voorgesteld in de Kopergieterij in Gent. Heb jij bepaalde verwachtingen? Of hebben jullie een bepaald publiek voor ogen?

Pieter: Voor kinder- en jeugdboeken heb je weinig recensies. Toch is het afhankelijk van boek tot boek. Het feit dat het adoptieverhaal een toevoeging is, lijkt me hier wel een extra troef om opgepikt te worden door geschreven pers. Ik hoop dus wel dat we daar iets meer mee kunnen doen.

Jos: Ik zelf beschouw het als een familieboek. Ik stel me voor dat je dit als ouder met je kind op schoot voorleest en er zelf ook nog iets aan hebt. Maar ik zie het even goed in een klas. Soms gaan wij voorlezen in scholen, en zelfs leerlingen van de humaniora kunnen genieten van het voorlezen uit prentenboeken. Heel vaak zit het in de manier waarop je het brengt. Als het goed geschreven is, blijft het altijd overeind. Dit boek is er eentje om te koesteren.

Nicole: Ik vind de tekeningen heel toegankelijk, ook voor kleine kinderen. Wij hebben de tekst zo geschreven dat die op het eerste gezicht heel eenvoudig is, met eenvoudige woorden en korte zinnen. Uiteraard zit er een gelaagdheid in. Toch zijn we nooit bewust bezig met de vraag voor welke leeftijd wij schrijven.

Jos: Wij hebben onlangs tegen elkaar gezegd dat we volgend jaar met Saint Amour of op Valentijn moeten voorlezen uit dit boek omdat het boek vooral over LIEFDE gaat. Alles wat we daarover willen zeggen, staat in het boek. We hopen dat het boek voor velen iets kan betekenen.

Zijn er nog andere plannen met het boek?

Pieter: Ik hoop dat ik met dit verhaal nog iets meer kan doen. Ik zou hier heel graag een kortfilm van maken. Misschien dat die kortfilm dan in scholen kan gebruikt worden. Wat ik interessant zou vinden is dat het een verhaal zou zijn dat een breed publiek aanspreekt over adoptie heen en dat het niet enkel een of hét adoptieboek is. Ik denk dat een boek een bepaald publiek heeft, en dat film net iets ruimer of toegankelijker is. Daarom hoop ik echt op een combinatie. Uiteraard hoop ik dat het een boek zal worden dat zichtbaar zal blijven en niet na een paar maand al verdwijnt in de onderste schappen van de boekenrekken.

Ik hoop oprecht dat je alle plannen kan waar maken. Ik denk dat dit boek een kostbaar geschenk zal zijn voor velen, net als de prachtige zinnen "Ik heb je weggeschonken." of "Ieder jaar op de datum dat ik je losliet, denk ik aan je."

Ik zal het boekje koesteren en mocht ik ooit mijn mama vinden, zal ik het haar geven met heel mijn hart.